

Příběh z Krizového centra

Do krizového centra přichází šestnáctiletá dívka Alena. Tichá, nejistá, slzy v očích. Dnes byla propuštěna z psychiatrické nemocnice, kde byla hospitalizována pro silné a časté sebepoškozování a anorexii, poruchu příjmu potravy. Bez zajištění následné péče psychologa či psychoterapeuta hrozil relaps, návrat příznaků a následné zhoršení jejího stavu. Vzhledem k jejímu stavu a věku bylo nastaveno setkávání s psychologem 2x týdně.

Začátek byl pro Alenu obtížný. Neuměla o svých problémech mluvit, styděla se za své předchozí jednání, cítila se zranitelná. V průběhu několika setkání s psychologem se však začala otvírat. Popisovala, že její problémy začaly v době, kdy se rodiče rozvedli. Rozvod rodičů byl pro ni náročný, byla nařízena střídavá péče. Chvilí u mámy, chvíli u táty. Nikde doma. Později, když jí bylo 13 let, si matka našla přítele, ke kterému se nastěhovala. Alena ze střídavé péče rodičů přešla do výlučné péče otce, s matkou se vídala pouze jednou za 14 dní o víkendu. Vždy, když měla jít k matce, byla v citelném napětí, obávala se hádek s matkou, mluvila o svém strachu matce cokoliv říct. Byla přesvědčená, že matka opomíjí její potřeby a myslí jen na sebe a svůj prospěch. Měla silný pocit, že je matkou nepřijímaná, prožívala lítost z jejího odmítání a pochybovala o sobě samé. Několikrát byla svědkem toho, jak matka sdělovala svému příteli, že už jí to s Alenou nebaví a že se těší, až bude zase u otce. Tady nastal zlom. Zoufalství, stres, odmítání matkou byly spouštěcími faktory. Své stavy napětí a zklamání řešila řezáním se na ruku a hladověním. Otec se snažil situaci zvládnout sám rozhovory s dcerou, přesvědčováním, větší kontrolou. Matka v této době o dceru neprojevovala zájem, nechtěla u sebe nic měnit. Nízká váha, hluboké řezné rány přiměly otce k vyhledání odborné pomoci. Alena byla hospitalizována.

Hospitalizace Aleny přiměla matku k aktivnější spolupráci. Pochopila vážnost situace. Po propuštění dcery z nemocnice se o dceru začala více zajímat. Po dceři vyhledali služby krizového centra také rodiče. Společně zde využívali služeb psychologa a rodinného poradce, Alena navíc byla v péči dětského terapeuta. U matky došlo v průběhu několika setkání k porozumění pozadí problémů své dcery a došlo ke změnám postoje vůči Aleně. Otec pracoval na zpracování svých pocitů bezmoci, které prožíval v době, kdy se Alena řezala a on se bál o její život. Alena dostala prostor k vyjádření svých pocitů, naučila se pracovat s emocemi a zvládat stres jinak než sebepoškozováním.

Při ukončování spolupráce se Aleně výrazně ulevilo. Vnímala zájem nejen od otce, ale i od matky. Rodina začala více fungovat jako celek, a to i přesto, že nežili ve společné domácnosti. Zlepšila se jejich vzájemná komunikace a nastavili si společné hranice a fungování.

Spolupráce s rodinou byla dlouhodobá, ale péče jim věnovaná výrazně změnila kvalitu jejich životů.

